

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.14.1858.N

INTERMEAT SERVICES sa, met zetel te 3402 Dudelange (Groothertogdom Luxemburg), rue Jean Jaurès 2 PB 120,

beklaagde,

eiseres,

met als raadsman mr. Thierry Radelet, advocaat bij de balie te Nijvel.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Gent, correctionele kamer, van 6 november 2014.

De eiseres voert in een verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

Raadsheer Antoine Lievens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Luc Decreus heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling****Ontvankelijkheid van het cassatieberoep*

1. Het arrest spreekt de eiseres geheel of gedeeltelijk vrij voor sommige telastleggingen.

In zoverre ook gericht tegen die beslissing, is het cassatieberoep van de eiseres bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

Middel

2. Het middel voert schending aan van artikel 14, lid 2, b), ii, van de Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (voor de periode tot 1 mei 2010), artikel 13, lid 1, b), van de Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (voor de periode vanaf 1 mei 2010), artikel 21 RSZ-wet, artikel 33, § 3, eerste lid, Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, de artikelen 4 tot 8 en 9 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels: het arrest oordeelt onwettig dat de werknemers van de eiseres dienden te worden aangegeven in het Belgische socialezekerheidsstelsel, aangezien ze niet alleen geen gedetacheerde werknemers waren, maar bovendien alternerend waren tewerkgesteld in verschillende lidstaten en ze in regel waren in het socialezekerheidsstelsel van het Groothertogdom Luxemburg, wat bindend is vastgesteld met de formulieren E 101 en A1, die niet definitief waren ingetrokken, maar enkel opgeschort.

3. De E 101 en A 1-verklaringen creëren een vermoeden dat de betrokken werknemer regelmatig is aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin hij is gevestigd. Zij zijn bindend voor het bevoegde orgaan van de

lidstaat waarin die werknemer arbeid verricht, zolang die verklaringen niet zijn ingetrokken of ongeldig verklaard.

4. Het arrest stelt vast dat de voor de betrokken werknemers uitgereikte formulieren E 101 en A 1 door het bevoegde orgaan in Luxemburg (de CCSS) werden ingetrokken en, op eisers aanvoering dat de A 1-formulieren niet definitief werden ingetrokken, dat er over de betrokken periode geen A 1 of E 101-formulieren voorliggen, alsook dat het gegeven dat die formulieren zijn opgeschort meebrengt dat zij geen bewijswaarde hebben aangaande de plaats van tewerkstelling.

Met die redenen stelt het arrest naar recht vast dat er geen A 1 of E 101-formulieren voorliggen op grond waarvan bindend moet worden aangenomen dat de bedoelde werknemers regelmatig zijn aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin de eiseres is gevestigd.

In zoverre kan het middel niet worden aangenomen.

5. In zoverre het middel aanvoert dat die formulieren nooit werden ingetrokken door de bevoegde Luxemburgse autoriteit, maar enkel zijn opgeschort, vereist het een onderzoek van feiten waarvoor het Hof geen bevoegdheid heeft en is het bijgevolg niet ontvankelijk.

6. Krachtens artikel 13, lid 1, Verordening (EEG) nr. 1408/71, zoals hier toepasselijk, zijn, onder voorbehoud van de artikelen 14^{quater} en 14^{septies}, degenen op wie deze verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen. De toe te passen wetgeving wordt overeenkomstig de bepalingen van deze titel vastgesteld.

Krachtens artikel 13, lid 2, a), Verordening (EEG) nr. 1408/71, zoals hier toepasselijk, is, onder voorbehoud van de artikelen 14 tot en met 17, op degene die op het grondgebied van een lidstaat werkzaamheden in loondienst uitoefent, de wetgeving van die Staat van toepassing (*lex loci laboris*), zelfs indien hij op het grondgebied van een andere lidstaat woont of indien de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij werkzaam is, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat.

Op de in artikel 13, lid 2, a), neergelegde regel geldt krachtens het hier toepasselijke artikel 14, lid 2, b), ii, Verordening (EEG) nr. 1408/71 de volgende uitzondering: op degenen die op het grondgebied van twee of meer lidstaten werkzaamhe-

den in loondienst plegen uit te oefenen, wordt de toepasselijke wetgeving als volgt vastgesteld: b) op andere personen dan die bedoeld onder a) (rijdend, varend of vliegend personeel) is van toepassing: ii) de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij zij werkzaam zijn, zich bevindt, voor zover zij niet wonen op het grondgebied van een der staten waar zij hun werkzaamheden uitoefenen.

7. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet artikel 14, lid 2, Verordening (EEG) nr. 1408/71 zo worden uitgelegd dat:

- een werknemer in elk geval werkzaamheden in loondienst moet plegen uit te oefenen op het grondgebied van twee of meer lidstaten om onder artikel 14, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 te vallen;
- hoewel de verordening dit begrip niet nader definieert, dit doelt op werkzaamheden die zich niet beperken tot het grondgebied van een en dezelfde lidstaat, maar op werkzaamheden die zich normaliter uitstrekken tot het grondgebied van meerdere lidstaten, wat wil zeggen “*in de regel*” in plaats van “*bij uitzondering of op tijdelijke basis*”, of met andere woorden dat in die meerdere lidstaten doorgaans activiteiten van betekenis moeten worden verricht;
- wanneer de betrokken persoon gewoonlijk werkzaamheden in loondienst verricht op het grondgebied van slechts één lidstaat, hij niet onder de werkingssfeer van artikel 14, lid 2, valt.

8. Krachtens artikel 11, lid 3, a), Verordening (EG) nr. 883/2004 geldt, behoudens de artikelen 12 tot en met 16, voor degene die werkzaamheden al dan niet in loondienst verricht in een lidstaat, de wetgeving van die lidstaat.

Krachtens artikel 13, lid 1, b), Verordening (EG) nr. 883/2004 is op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, de wetgeving van toepassing van de lidstaat waar de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij voornamelijk werkzaam is zich bevindt, indien hij geen substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont.

Krachtens artikel 14, lid 5, b), Verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de

socialzekerheidsstelsels, zoals hier toepasselijk, wordt voor de toepassing van artikel 13, lid 1, van de basisverordening onder degene die “*in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten*” verstaan, iemand die permanent in twee of meer lidstaten elkaar afwisselende werkzaamheden uitoefent, met uitzondering van marginale werkzaamheden, ongeacht de frequentie of het al dan niet regelmatige karakter van de afwisseling.

9. Uit het voorgaande volgt dat krachtens de Verordening (EEG) nr. 1408/71 en de Verordening (EG) nr. 883/2004, telkens in de hier toepasselijke versie, een werknemer enkel kan worden beschouwd als een persoon die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten en aldus onder de werkingssfeer valt van artikel 14, lid 2, Verordening (EEG) nr. 1408/71 en artikel 13, lid 1, b), Verordening (EG) nr. 883/2004, indien hij gewoonlijk werkzaamheden in loondienst verricht op het grondgebied van meerdere lidstaten, wat inhoudt dat hij in die meerdere lidstaten doorgaans activiteiten van betekenis verricht en dus geen activiteiten met slechts een marginale betekenis.

In zoverre het middel uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het naar recht.

10. De rechter oordeelt in feite, mitsdien onaantastbaar of een werknemer gewoonlijk werkzaamheden in loondienst verricht op het grondgebied van meerdere lidstaten, wat inhoudt dat hij in die meerdere lidstaten doorgaans activiteiten van betekenis verricht en dus geen activiteiten met slechts een marginale betekenis.

11. Met de redenen die het bevat, oordeelt het arrest (p. 15 tot 23) naar recht dat voor 26 betrokken werknemers geen bewijzen voorliggen van tewerkstelling in verschillende lidstaten in de zin van beide verordeningen en die werknemers onder de Belgische socialezekerheidsregeling hoorden te vallen.

In zoverre kan het middel niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering

12. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing bevat geen onwettigheden die de eiseres kunnen schaden.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten op 140,31 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit raadsheer Filip Van Volsem, als waarnemend voorzitter, de raadsheren Alain Bloch, Antoine Lievens, Erwin Francis en Ilse Couwenberg, en op de openbare rechtszitting van 18 april 2017 uitgesproken door waarnemend voorzitter Filip Van Volsem, in aanwezigheid van advocaat-generaal Luc Decreus, met bijstand van afgevaardigd griffier Véronique Kosynsky.

V. Kosynsky

I. Couwenberg

E. Francis

A. Lievens

A. Bloch

F. Van Volsem